

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
EVGENI TANČEV
prednesené 17. decembra 2020¹

Vec C-128/19

**Azienda Sanitaria Provinciale di Catania
proti
Assessorato della Salute della Regione Siciliana,
za účasti:
AU**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd, Taliansko)]

„Štátna pomoc – Pojmy ‚existujúca pomoc‘ a ‚nová pomoc‘ – Nariadenie (EÚ) č. 702/2014 – Pomoc na náklady na prevenciu, kontrolu a eradikáciu chorôb zvierat a na nápravu škôd spôsobených týmito chorobami – Nariadenie (EÚ) č. 1408/2013 – Pomoc *de minimis*“

1. Spor v prejednávanej veci vznikol z legislatívneho opatrenia prijatého v roku 1989 regiónom Sicília, ktoré upravovalo vyplatenie náhrady vlastníkom zvierat porazených z dôvodu nákazy určitými chorobami. V priebehu rokov bola táto náhrada vyplatená niekoľkokrát na základe právnych predpisov prijatých regiónom Sicília. AU, sicílsky chovateľ hospodárskych zvierat, sa domáhal vyplatenia tejto náhrady na vnútroštátnych súdoch na základe regionálneho zákona z roku 2005, najnovšieho opatrenia, na základe ktorého bola táto náhrada financovaná. Otázka, ktorou sa má Súdny dvor zaoberať je, či táto náhrada predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, a ak áno, či bola vykonaná v rozpore s článkom 108 ods. 3 ZFEÚ.

2. Problém spočíva v skutočnosti, že hoci pôvodná právna úprava z roku 1989 a niekoľko zákonov upravujúcich financovanie boli predmetom rozhodnutia o schválení vydaného Komisiou, v prípade zákona z roku 2005 to tak nebolo. Z toho teda vyplýva otázka, či sa na tento posledný uvedený zákon vzťahuje schválenie Komisie vo vzťahu k predchádzajúcej právnej úprave financovania.

3. Prejednávaná vec poskytuje Súdnemu dvoru príležitosť poskytnúť usmernenia k pojmom „nová pomoc“, ktorá ako taká musí byť oznámená Komisii pred jej vykonaním, a „existujúca pomoc“, ktorá nepodlieha tejto požiadavke buď preto, že už bola schválená, alebo (*inter alia*) preto, lebo v obmedzenom rozsahu mení už schválenú pomoc.

¹ Jazyk prednesu: angličtina.

I. Legislatívny rámec

A. Právo Únie

4. Nariadenie Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [108 ZFEÚ]² v článku 1 stanovuje:

„Na účely tohto nariadenia:

...

b) ‚existujúca pomoc‘ bude znamenať:

...

ii) autorizovanú pomoc, to znamená schémy pomoci a individuálnu pomoc, ktoré boli schválené Komisiou alebo Radou;

...

c) ‚nová pomoc‘ bude znamenať všetku pomoc, to znamená schémy pomoci a individuálnu pomoc, ktorá nie je existujúcou pomocou vrátane úprav existujúcej pomoci;

...“

B. Talianske právo

5. Článok 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989³ stanovuje:

„1. Na účel sanácie chovov hovädzieho dobytku nakazených tuberkulózou, brucelózou a leukózou, ako aj chovov kôz a oviec nakazených brucelózou, v súlade so zákonmi č. 615 z 9. júna 1964, č. 33 z 23. januára 1968 a č. 34 z 23. januára 1968, v znení neskorších zmien a doplnení, bude vlastníkom hovädzieho dobytku porazeného a/alebo utrateného z dôvodu nákazy tuberkulózou, brucelózou a leukózou, ako aj vlastníkom kôz a oviec porazených alebo utratených z dôvodu nákazy brucelózou, priznaná náhrada nad rámec náhrady stanovenej v platných vnútroštátnych právnych predpisoch, a to vo výške uvedenej v tabuľke pripojenej k tomuto zákonu.

...

4. Za rovnakým účelom, ako sú účely uvedené v predchádzajúcich odsekoch, a na uľahčenie vykonávania sanačných opatrení v chovoch hovädzieho dobytku bude nad rámec náhrady stanovenej v platných právnych predpisoch vyplatená náhrada vo výške 2 000 ITL veterinárom vykonávajúcim činnosť ako slobodné povolanie oprávneným vykonávať činnosti uvedené v ministerských vyhláškach z 1. júna 1968 a 3. júna 1968 za každý prehliadnutý kus dobytku. V žiadnom prípade nesmie celková náhrada prekročiť sumu 3 000 ITL.

2 Ú. v. ES L 83, 1999, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339.

3 Legge Regione Sicila 5 giugno 1989, n. 12 – Interventi per favorire il risanamento e il reintegro degli allevamenti zootecnici colpiti dalla tubercolosi, dalla brucellosi e da altre malattie infettive e diffusive e contributi alle associazioni degli allevatori (zákon regiónu Sicília č. 12 z 5. júna 1989, ktorý stanovuje opatrenia na podporu sanácie a obnovenia chovov hospodárskych zvierat postihnutých tuberkulózou, brucelózou a inými infekčnými alebo nákazlivými chorobami a príspevky pre združenia chovateľov) (ďalej len „zákon regiónu Sicília č. 12/1989“).

5. Na účely tohto článku sa schvaľujú výdavky vo výške 7 miliárd ITL pre aktuálny rozpočtový rok a 6 miliárd ITL pre každý z rozpočtových rokov 1990 a 1991.“

6. Článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005⁴ stanovuje:

II. Skutkové okolnosti sporu vo veci samej a prejudiciálne otázky

7. Chovateľ AU sa domáhal zaplataenia náhrady škody pôvodne stanovenej v článku 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989 a neskôr v článku 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 pre hospodárske subjekty v sektore chovu hospodárskych zvierat, ktoré boli nútené poraziť zvieratá infikované brucelózou.

8. AU podal návrh na Giudice unico del Tribunale di Catania (samosudca Okresného súdu pre Katániu, Taliansko), aby uložil Azienda Sanitaria Provinciale di Catania (Úrad verejného zdravotníctva provincie Katánie, Taliansko, ďalej len „ASPC“) povinnosť zaplatiť sumu 11 930,08 eura ako náhradu za porážku zvierat postihnutých infekčnými chorobami. Platobným rozkazom č. 81/08 Giudice unico del Tribunale di Catania (samosudca Okresného súdu pre Katániu, Taliansko) vyhovel tomuto návrhu.

9. Dňa 21. apríla 2008 ASPC podal na Giudice unico del Tribunale di Catania (samosudca Okresného súdu pre Katániu, Taliansko) odpor proti platobnému rozkazu č. 81/08. Rozsudkom č. 2141/2011 z 3. a 8. júna 2011 Giudice unico del Tribunale di Catania (samosudca Okresného súdu pre Katániu, Taliansko) vyhovel odporu a zrušil platobný rozkaz č. 81/08.

10. Dňa 23. júla 2012 AU podal odvolanie na Corte d'appello di Catania (Odvolací súd pre Katániu, Taliansko), ktorým sa domáhal zrušenia rozsudku č. 2141/2011. Rozsudkom č. 1469/2013 z 24. júla 2013 Corte d'appello di Catania (Odvolací súd pre Katániu) vyhovel odvolaniu a zmenil rozsudok č. 2141/2011 tak, že odpor ASPC proti platobnému rozkazu č. 81/08 sa zamietá.

11. ASPC pred Corte d'appello di Catania (Odvolací súd pre Katániu) najmä tvrdil, že náhrada stanovená v článku 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 predstavuje štátnu pomoc, ktorá nemôže byť vykonaná skôr, ako ju Komisia vyhlási za zlučiteľnú s vnútorným trhom, čo však neurobila. Corte d'appello di Catania (Odvolací súd pre Katániu) zamietol toto tvrdenie z dôvodu, že po prvé Komisia rozhodnutím z 11. decembra 2002⁵ posúdila, či sú regionálne zákony, na základe ktorých bolo do roku 1997 financované opatrenie upravené hmotnoprávnou normou stanovenou v článku 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989 zlučiteľné s vnútorným trhom, konkrétne článok 11 zákona regiónu Sicília č. 40/1997⁶ a článok 7 zákona regiónu Sicília č. 22/1999⁷, a že po druhé záver Komisie v uvedenom rozhodnutí, podľa ktorého sú tieto regionálne zákony zlučiteľné s vnútorným trhom, sa rozšíril na článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005, na základe ktorého bolo tiež financované opatrenie stanovené v článku 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989.

4 Legge Regione Sicilia 22 dicembre 2005, n. 19 – Misure finanziarie urgenti e variazioni al bilancio della Regione per l'esercizio finanziario 2005. Disposizioni varie (zákon regiónu Sicília č. 19 z 22. decembra 2005, ktorý stanovuje naliehavé finančné opatrenia a mení rozpočet regiónu na rozpočtový rok 2005. Rôzne ustanovenia, ďalej len „zákon regiónu Sicília č. 19/2005“).

5 Rozhodnutie Komisie z 11. decembra 2002 o štátnej pomoci NN 37/98 (ex N 808/97) a NN 138/02 – Taliansko (Sicília) – Pomoc v prípade epizootických chorôb: článok 11 regionálneho zákona č. 40/1997 „Zmeny účtovnej súvahy regiónu a účtovnej súvahy Štátnej lesnej agentúry na rozpočtový rok 1997 – Zmena článku 49 regionálneho zákona č. 30 zo 7. augusta 1997“ (pomoc NN 37/98) a článku 7 regionálneho zákona č. 22/1999 „Naliehavé opatrenia v sektore poľnohospodárstva“ (pomoc N 138/02) [C(2002) 4786] (ďalej len „rozhodnutie z roku 2002“).

6 Legge Regione Sicilia 7 novembre 1997, n. 40 – Variazioni al bilancio della Regione ed al bilancio dell'Azienda delle foreste demaniali della regione siciliana per l'anno finanziario 1997 – Assestamento. Modifica dell'articolo 49 della legge regionale 7 agosto 1997, n. 30 (zákon regiónu Sicília č. 40 zo 7. novembra 1997, ktorým sa mení regionálny rozpočet a rozpočet Regionálnej agentúry Sicílie pre verejné lesy na rozpočtový rok 1997 – Zmena článku 49 regionálneho zákona č. 30 zo 7. augusta 1997) („zákon regiónu Sicília č. 40/1997“).

7 Legge Regione Sicilia 28 settembre 1999, n. 22 – Interventi urgenti per il settore agricolo (zákon regiónu Sicília č. 22 z 28. septembra 1999, ktorý stanovuje naliehavé opatrenia v sektore poľnohospodárstva) (ďalej len „zákon regiónu Sicília č. 22/1999“).

12. Dňa 7. marca 2014 podal ASPC odvolanie proti rozsudku Corte d'appello di Catania (Odvolací súd pre Katániu) na Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd, Taliansko).

13. Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd) prerušil konanie a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Predstavuje ustanovenie článku 25 ods. 16 [zákona regiónu Sicília č. 19/2005], v ktorom sa uvádza, že „na realizáciu cieľov uvedených v článku 1 [zákona regiónu Sicília č. 12/1989], v súlade s ustanovením článku 134 regionálneho zákona č. 32 z 23. decembra 2000, sa schvaľujú výdavky vo výške 20 000 000 eur na účely platby súm, ktoré miestne úrady verejného zdravotníctva regiónu Sicília dlhujú vlastníkom zvierat porazených z dôvodu infekčných chorôb rozšírených v období rokov 2000 a 2006, ako aj na účely zaplatenia odmeny za uvedené obdobie veterinárnym lekárom vykonávajúcim slobodné povolanie, ktorých služby sa využili pri sanácii. Na účely podľa tohto odseku sa na finančný rok 2005 schvaľujú výdavky vo výške 10 000 000 eur (základné rozpočtové jednotky 10.3.1.3.2, kapitola 417702). Pre ďalšie rozpočtové roky sa prostriedky pridelia podľa článku 3 ods. 2 písm. i) regionálneho zákona č. 10 z 27. apríla 1999 v znení neskorších predpisov⁸, s ohľadom na [články 107 a 108 ZFEÚ] – a tiež na [usmernenia Spoločenstva o štátnej pomoci v sektore poľnohospodárstva]⁸ pomoc poskytovanú štátom, ktorá tým, že uprednostňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže?

2. Možno ustanovenie článku 25 ods. 16 [zákona regiónu Sicília č. 19/2005], v ktorom sa uvádza, že „na realizáciu cieľov uvedených v článku 1 [zákona regiónu Sicília č. 12/1989], v súlade s ustanovením článku 134 regionálneho zákona č. 32 z 23. decembra 2000, sa schvaľujú výdavky vo výške 20 000 000 eur na účely platby súm, ktoré miestne úrady verejného zdravotníctva regiónu Sicília dlhujú vlastníkom zvierat porazených z dôvodu infekčných chorôb rozšírených v období rokov 2000 a 2006, ako aj na účely zaplatenia odmeny za uvedené obdobie veterinárnym lekárom vykonávajúcim slobodné povolanie, ktorých služby sa využili pri sanácii. Na účely podľa tohto odseku sa na finančný rok 2005 schvaľujú výdavky vo výške 10 000 000 eur (základné rozpočtové jednotky 10.3.1.3.2, kapitola 417702). Pre ďalšie rozpočtové roky sa prostriedky pridelia podľa článku 3 ods. 2 písm. i) regionálneho zákona č. 10 z 27. apríla 1999 v znení neskorších predpisov⁸, napriek tomu, že v zásade môže ísť o pomoc poskytovanú štátom, ktorá tým, že uprednostňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru narúša hospodársku súťaž, alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže, v každom prípade považovať za zlučiteľné s [článkami 107 a 108 ZFEÚ], a to vzhľadom na dôvody, ktoré viedli [Komisiu] k tomu, aby v [rozhodnutí z roku 2002] konštatovala, že za podmienok uvedených v [usmerneniach Spoločenstva o štátnej pomoci v sektore poľnohospodárstva], boli ustanovenia s obdobným obsahom, uvedené v článku 11 zákona regiónu Sicília č. 40/1997 a v článku 7 zákona regiónu Sicília č. 22/1999, zlučiteľné s článkami [107 a 108 ZFEÚ]?“

14. Písomné pripomienky predložili ASPC, Talianska republika a Európska komisia. Z dôvodu pandémie Covid-19 bolo pojednávanie naplánované na 30. apríla 2020 zrušené. Namiesto toho boli otázky na ústne zodpovedanie zaslané účastníkom konania pred pojednávaním zmenené na otázky na písomné zodpovedanie adresované oprávneným subjektom uvedeným v článku 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie. Okrem toho bola Talianska republika v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 62 ods. 1 Rokovacieho poriadku požiadaná o zodpovedanie doplňujúcich otázok. ASPC, Talianska republika a Komisia odpovedali na otázky v lehotách stanovených Súdny dvorom.

⁸ Ú. v. ES C 28, 2000, s. 2.

III. Analýza

15. Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta Súdneho dvora na to, či náhrada stanovená v článku 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989 v prospech vlastníkov zvierat porazených z dôvodu určitých infekčných chorôb (ďalej len „sporná náhrada“) a financovaná na základe článku 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005, predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

16. Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či v prípade kladnej odpovede na prvú otázku sa má článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 považovať za „zlučiteľn[é] s... [článkami 107 a 108 ZFEÚ], a to vzhľadom na dôvody, ktoré viedli [Komisiu] k tomu, aby v [rozhodnutí z roku 2002] konštatovala, že... boli ustanovenia s obdobným obsahom, uvedené v článku 11 zákona regiónu Sicília č. 40/1997 a v článku 7 zákona regiónu Sicília č. 22/1999, zlučiteľné s článkami [107 a 108 ZFEÚ]“⁹.

17. Na žiadosť Súdneho dvora sa v týchto návrhoch obmedzím na preskúmanie druhej prejudiciálnej otázky. Budem teda vychádzať z predpokladu, že sporná náhrada predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

A. O právomoci Súdneho dvora odpovedať na druhú prejudiciálnu otázku

18. Komisia tvrdí, že druhá prejudiciálna otázka je neprípustná, pretože Súdny dvor nemá právomoc rozhodovať o zlučiteľnosti opatrení pomoci s vnútorným trhom.

19. Domnievam sa, že Súdny dvor má právomoc odpovedať na druhú otázku.

20. Je pravda, že podľa ustálenej judikatúry sa Súdny dvor nemôže vyjadriť k zlučiteľnosti štátnej pomoci alebo schémy pomoci s vnútorným trhom, keďže posúdenie tejto zlučiteľnosti prináleží do výlučnej právomoci Komisie, ktorej činnosť je preskúmateľná súdom Únie.¹⁰

21. Domnievam sa však, že svojou druhou otázkou ako je uvedená v bode 16 vyššie, sa vnútroštátny súd nepýta Súdneho dvora na zlučiteľnosť spornej náhrady s vnútorným trhom. Chcem zdôrazniť, že samotný vnútroštátny súd v návrhu na začatie prejudiciálneho konania konštatuje, že „vnútroštátnemu súdu neprináleží rozhodovať o zlučiteľnosti [spornej náhrady] s vnútorným trhom, pretože... toto posúdenie... je výlučnou úlohou Komisie“.

22. Vzhľadom na odkaz na rozhodnutie z roku 2002 uvedené v druhej otázke sa domnievam, že vnútroštátny súd sa skôr pýta, či sa na článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 vzťahuje rozhodnutie z roku 2002, čoho následkom by bolo, že toto opatrenie nemuselo byť pred jeho vykonaním oznámené a schválené Komisiou.

23. V tejto súvislosti poznamenávam, že v rámci systému kontroly štátnej pomoci sa postup líši podľa toho, či ide o „existujúcu“ pomoc, čo, ako bude vysvetlené ďalej, by platilo pre spornú náhradu, pokiaľ by sa malo za to, že sa na ňu vzťahuje rozhodnutie z roku 2002, alebo ide o „novú“ pomoc. Zatiaľ čo podľa článku 108 ods. 3 ZFEÚ musí byť nová pomoc oznámená Komisii včas a nemôže byť vykonaná,

⁹ Chcem poznamenať, že na základe článku 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005, ktorého súlad s článkami 107 a 108 ZFEÚ je predmetom prvej a druhej prejudiciálnej otázky, sa financuje nielen sporná náhrada, ale aj náhrada veterinárnym lekárom vykonávajúcim slobodné povolanie, ktorých služby sa využili pri sanácii, ktorá je upravená v článku 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989. Spor vo veci samej sa však týka iba spornej náhrady, ktorá údajne, podľa jeho vlastného tvrdenia, patrí AU. Netýka sa platenia náhrady veterinárnym lekárom vykonávajúcim slobodné povolanie. Zlučiteľnosť článku 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 s článkami 107 a 108 ZFEÚ tak budem posudzovať iba v rozsahu, v akom sa týka vyplatenia spornej náhrady AU.

¹⁰ Rozsudky z 10. júna 2010, Fallimento Traghetti del Mediterraneo (C-140/09, EU:C:2010:335, bod 22); zo 16. júla 2015, BVVG (C-39/14, EU:C:2015:470, bod 19), a z 19. decembra 2019, Arriva Italia a i. (C-385/18, EU:C:2019:1121, bod 83).

pokiaľ Komisia vo veci nerozhodla s konečnou platnosťou, existujúca pomoc môže byť v súlade s článkom 108 ods. 1 ZFEÚ naďalej poskytovaná dovtedy, kým Komisia nerozhodne o jej nezlučiteľnosti. Na rozdiel od novej pomoci preto neexistuje povinnosť oznamovať existujúcu pomoc Komisii.¹¹

24. V dôsledku toho sa domnievam, že svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či vzhľadom na to, že podobné ustanovenia boli predtým schválené rozhodnutím z roku 2002, predstavuje článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 existujúcu pomoc v zmysle článku 1 písm. b) nariadenia č. 659/1999.

25. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, podľa judikatúry môže Súdny dvor vnútroštátnemu súdu poskytnúť usmernenia k výkladu práva Únie, ktoré mu umožnia určiť, či vnútroštátne opatrenie predstavuje existujúcu pomoc, alebo novú pomoc.¹²

26. Z toho vyvodzujem, že Súdny dvor má právomoc odpovedať na druhú položenú otázku.

B. Posúdenie druhej prejudiciálnej otázky

27. Najskôr budem skúmať, či článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 predstavuje existujúcu pomoc, ktorá ako taká nemusí byť pred vykonaním oznámená. Následne, keďže sa domnievam, že to tak nie je, overím, či, ako tvrdí talianska vláda, môže byť toto opatrenie napriek tomu vyňaté z notifikačnej povinnosti uvedenej v článku 108 ods. 3 ZFEÚ z dôvodu, že sa naň vzťahuje skupinová výnimka stanovená v nariadení Komisie (EÚ) č. 702/2014¹³, alebo či, ako tvrdí Komisia, môže byť táto náhrada vyňatá z tejto povinnosti z dôvodu, že predstavuje pomoc *de minimis* v zmysle nariadenia Komisie (EÚ) č. 1408/2013¹⁴.

1. Predstavuje článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 existujúcu pomoc?

28. ASPC tvrdí, že článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 je nezlučiteľný s článkami 107 a 108 ZFEÚ. Podľa ASPC je to preto, lebo po prvé toto opatrenie nebolo oznámené Komisii; po druhé v rozhodnutí z roku 2002 Komisia tvrdila, že podobné opatrenia boli vykonané v rozpore s článkom 108 ods. 3 ZFEÚ, a po tretie rozhodnutie z roku 2002 je záväzné pre vnútroštátne súdy.

29. Talianska vláda tvrdí, že článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 treba považovať za zlučiteľný s článkami 107 a 108 ZFEÚ. Podľa talianskej vlády uvedená právna úprava spĺňa podmienky stanovené v článku 26 nariadenia č. 702/2014, a teda je oslobodená od notifikačnej povinnosti stanovenej v článku 108 ods. 3 ZFEÚ. Táto právna úprava by sa mala považovať za zlučiteľnú s vnútorným trhom, vzhľadom na zistenie Komisie v rozhodnutí z roku 2002, že podobné opatrenia patria do pôsobnosti článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ. Toto zistenie by malo byť potvrdené aj vo vzťahu k článku 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005.

30. Komisia sa nevyjadruje k meritu druhej otázky, ktorú považuje za neprípustnú.

11 Rozsudky z 18. júla 2013, P (C-6/12, EU:C:2013:525, bod 36); z 19. marca 2015, OTP Bank (C-672/13, EU:C:2015:185, bod 35); z 26. októbra 2016, DEI/Komisia (C-590/14 P, EU:C:2016:797, bod 45); z 27. júna 2017, Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania (C-74/16, EU:C:2017:496, bod 86), a z 20. septembra 2018, Carrefour Hypermarkets a i. (C-510/16, EU:C:2018:751, bod 25). Pozri tiež návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Sharpston vo veci P (C-6/12, EU:C:2013:69, body 22 až 26 a 35), a návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Wahl vo veci Fallimento Traghetti del Mediterraneo (C-387/17, EU:C:2018:712, body 37 až 41).

12 Rozsudok z 13. decembra 2018, Rittinger a i. (C-492/17, EU:C:2018:1019, bod 43).

13 Nariadenie z 25. júna 2014, ktorým sa určité kategórie pomoci v odvetví poľnohospodárstva a lesného hospodárstva a vo vidieckych oblastiach vyhlasujú za zlučiteľné s vnútorným trhom pri uplatňovaní článkov 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Ú. v. EÚ L 193, 2014, s. 1).

14 Nariadenie z 18. decembra 2013 o uplatňovaní článkov 107 a 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na pomoc *de minimis* v sektore poľnohospodárstva (Ú. v. EÚ L 352, 2013, s. 9).

31. Domnievam sa, že opatrenia posudzované v rozhodnutí z roku 2002 predstavujú existujúcu pomoc, ale že článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 predstavuje zmenu týchto opatrení, ktorá nemá výlučne formálny alebo administratívny charakter, v dôsledku čoho sa táto pomoc musí považovať za novú pomoc a ako taká musí byť pred vykonaním oznámená.

32. Ako bolo uvedené v bode 23 vyššie, je nepochybné, že klasifikácia opatrenia štátnej pomoci ako existujúcej alebo novej pomoci má významné dôsledky z hľadiska procesného zaobchádzania s touto pomocou.

33. Podľa článku 108 ods. 3 ZFEÚ musí byť nová pomoc oznámená a schválená Komisiou pred jej vykonaním. Nová pomoc poskytnutá bez schválenia Komisiou je protiprávna. V takom prípade musí Komisia preskúmať, či je táto pomoc zlučiteľná s vnútorným trhom, a ak by zistila, že nie je, musí nariadiť jej vymáhanie, pokiaľ by to nebolo v rozpore so všeobecnou zásadou práva Únie.¹⁵ Vnútroštátne súdy musia vyvodiť všetky dôsledky z porušenia článku 108 ods. 3 ZFEÚ v súlade s ich vnútroštátnym právom, tak pokiaľ ide o platnosť aktov týkajúcich sa vykonania opatrení pomoci, ako aj o vrátenie finančných prostriedkov poskytnutých v rozpore s týmto ustanovením.¹⁶

34. Pokiaľ ide o existujúcu pomoc, z článku 108 ods. 1 ZFEÚ vyplýva, že ak by sa Komisia domnievala, že súčasná schéma pomoci nie je alebo už nie je zlučiteľná s vnútorným trhom, navrhne dotknutému členskému štátu príslušné opatrenia, ako napríklad zmenu a doplnenie alebo zrušenie uvedenej schémy. Ak členský štát akceptuje navrhované opatrenia, je povinný ich vykonať. Ak členský štát neakceptuje navrhované opatrenia, môže Komisia začať konanie vo veci formálneho zisťovania.¹⁷ Z toho vyplýva, že existujúca pomoc nemusí byť oznámená a môže sa legálne vykonávať, až kým Komisia nezistí jej nezlučiteľnosť s vnútorným trhom.¹⁸

35. Aj keď je pojem existujúcej pomoci uvedený v článku 108 ods. 1 ZFEÚ, nie je v ňom definovaný. Je preto potrebné odvolať sa na definície obsiahnuté v sekundárnych právnych predpisoch, najmä v nariadení č. 659/1999.

36. Podľa článku 1 písm. b) nariadenia č. 659/1999 existujúca pomoc bude znamenať predovšetkým „autorizovanú pomoc“, to znamená „schémy pomoci a individuálnu pomoc, ktoré boli schválené Komisiou alebo Radou“ [bod ii) tohto ustanovenia].¹⁹

37. Článok 1 písm. c) nariadenia č. 659/1999 definuje „novú pomoc“ ako „všetku pomoc..., ktorá nie je existujúcou pomocou vrátane úprav existujúcej pomoci“. Zmena existujúcej pomoci, definovaná v článku 4 ods. 1 nariadenia Komisie (ES) č. 794/2004²⁰, znamená „každú zmenu, okrem zmien čisto formálneho alebo administratívneho charakteru, ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie zlučiteľnosti opatrenia pomoci [s vnútorným] trhom“.

15 Pozri článok 1 písm. f) a článok 14 ods. 1 nariadenia č. 659/1999.

16 Rozsudky z 11. novembra 2015, Klausner Holz Niedersachsen (C-505/14, EU:C:2015:742, body 24, 26 a 46); z 5. marca 2019, Eesti Pagar (C-349/17, EU:C:2019:172, body 89, 92 a 95), a z 19. decembra 2019, Arriva Italia a i. (C-385/18, EU:C:2019:1121, body 84, 87 a 88).

17 Pozri články 17 až 19 nariadenia č. 659/1999.

18 Pozri judikatúru citovanú v poznámke pod čiarou 11 vyššie.

19 Vzhľadom na dôraz vnútroštátneho súdu na rozhodnutie z roku 2002, sa obmedzím na preskúmanie toho, či článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 predstavuje existujúcu pomoc v zmysle článku 1 písm. b) bodu ii) nariadenia č. 659/1999. Preto nebudem skúmať, či uvedená právna úprava spadá pod bod iv) tohto ustanovenia, podľa ktorého sa pomoc „považuje za existujúcu“ po uplynutí desaťročnej premlčacej lehoty na jej vymáhanie Komisiou, ako stanovuje článok 15 tohto nariadenia. Otázka, či je možné nazerať na akúkoľvek náhradu vyplatenú AU tak, že sa „považuje za existujúcu“, nebola uvedená v odôvodnení návrhu na začatie prejudiciálneho konania ani v písomných pripomienkach účastníkov konania. Okrem toho a bez ohľadu na rozsah, ktorý by sa mal priznať článku 15 nariadenia č. 659/1999, ak ho uplatňujú vnútroštátne súdy (pozri v tejto súvislosti rozsudky z 26. apríla 2018, ANGED, C-233/16, EU:C:2018:280, bod 80; z 23. januára 2019, Fallimento Traghetti del Mediterraneo, C-387/17, EU:C:2019:51, bod 62, a z 30. apríla 2002, Government of Gibraltar/Komisia, T-195/01 a T-207/01, EU:T:2002:111, bod 130), informácie obsiahnuté v spise nie sú dostatočné na to, aby bolo možné určiť, či v prejednávanej veci táto lehota uplynula (pozri poznámku pod čiarou 49 nižšie).

20 Nariadenie z 21. apríla 2004, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 659/1999, ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 93 Zmluvy o ES (Ú. v. EÚ L 140, 2004, s. 1; Mím. vyd. 08/004, s. 3).

38. V článku 4 ods. 1 druhej vete nariadenia č. 794/2004 sa uvádza, že „zvýšenie pôvodného rozpočtu existujúcej schémy pomoci najviac o 20 % nebude považované za zmenu existujúcej pomoci“. Podľa článku 4 ods. 2 tohto nariadenia predstavuje zvýšenie rozpočtu schválenej schémy pomoci presahujúce 20 % zmeny, ktoré musia byť oznámené Komisii.

39. Podľa judikatúry sa nasledujúce opatrenia považujú za zmeny existujúcej pomoci, ktoré nie sú čisto formálneho alebo administratívneho charakteru, a preto predstavujú novú pomoc, t. j. rozšírenie (alebo obmedzenie) okruhu príjemcov schválenej schémy pomoci; predĺženie trvania tejto schémy, alebo (s výhradou 20 % prahovej hodnoty uvedenej v predchádzajúcom bode) zvýšenie rozpočtu prideleného tejto schéme.²¹

40. Pokiaľ ide o príjemcov schválenej schémy pomoci, Súdny dvor považoval za novú pomoc: zmenu kritérií použitých na identifikáciu tých, ktorí majú nárok na vrátenie energetickej dane (predtým iba podniky, ktoré sa zaoberali výrobou hmotného majetku, neskôr tiež poskytovatelia služieb);²² rozšírenie existujúcej schémy pomoci na úľavy na sociálnych odvodoch v Mezzogiorne (Taliansko) na podniky so sídlom v Benátkach a Chioggii (Taliansko),²³ a obmedzenie *ratione personae* daňového režimu uplatniteľného na profesionálne športové kluby (predtým akýkoľvek takýto klub, potom iba štyri profesionálne športové kluby s pozitívnym finančným saldom v predchádzajúcom finančnom roku).²⁴

41. Pokiaľ ide o predĺženie doby trvania schválenej schémy pomoci, je možné odkázať napríklad na rozsudok z 9. septembra 2009, Diputación Foral de Álava a i./Komisia (T-227/01 až T-229/01, T-265/01, T-266/01 a T-270/01, EU:T:2009:315, body 232 až 234), potvrdený v odvolaní,²⁵ v ktorom Všeobecný súd konštatoval, že zmena, po prvé trvania existujúcich daňových úľav, po druhé podmienok pre ich priznanie (a teda okruhu príjemcov), a po tretie základu dane a percentuálneho podielu týchto úľav predstavovali novú pomoc. Rovnako Súdny dvor považoval za novú pomoc štrnásťmesačné predĺženie uplatňovania preferenčnej tarify za dodávku elektriny, ku ktorému došlo v dôsledku predbežného uznesenia vnútroštátneho súdu.²⁶

42. Pokiaľ ide o zvýšenie rozpočtu schválenej schémy pomoci, je potrebné uviesť, že podľa judikatúry sa pojem „rozpočet schémy pomoci“ v zmysle článku 4 ods. 1 nariadenia č. 794/2004 neobmedzuje na sumu skutočne poskytnutej pomoci. Tento pojem sa naopak musí vykladať tak, že sa vzťahuje na rozpočtové prostriedky, teda na sumy, ktoré má orgán zodpovedný za poskytnutie pomoci k dispozícii na účely tohto poskytnutia a ktoré boli dotknutým členským štátom Komisii oznámené a ňou schválené.²⁷

21 Pokiaľ ide o porušenie podmienky pripojenej k vyhláseniu Komisie o zlučiteľnosti (konkrétne podmienky, podľa ktorej musí byť žiadosť o poskytnutie pomoci podaná skôr, než sa začne realizácia investičného projektu), pozri tiež rozsudok z 13. júna 2013, HGA a i./Komisia (C-630/11 P až C-633/11 P, EU:C:2013:387, body 93 až 95).

22 Rozsudok zo 14. novembra 2019, Dilly's Wellnesshotel (C-585/17, EU:C:2019:969, body 51 a 61). Pozri tiež rozsudok z 18. júla 2013, P (C-6/12, EU:C:2013:525, bod 47).

23 Rozsudok z 28. novembra 2008, Hotel Cipriani a i./Komisia (T-254/00, T-270/00 a T-277/00, EU:T:2008:537, body 361 a 362), potvrdený v odvolacom konaní rozsudkom z 9. júna 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia (C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, EU:C:2011:368).

24 Rozsudok z 26. februára 2019, Athletic Club/Komisia (T-679/16, nezverejnený, EU:T:2019:112, body 98 až 102). Dôvod, pre ktorý sa obmedzenie rozsahu *ratione personae* existujúcej schémy pomoci považovalo za zmenu, ktorá nemala čisto formálny alebo administratívny charakter, bolo, že zaviedla daňovú diferenciáciu v sektore profesionálnych športov. Táto diferenciácia by mohla mať vplyv na posúdenie zlučiteľnosti tejto pomoci s vnútorným trhom, pretože bránila španielskej vláde v tom, aby sa presvedčivo dovolávala účelu podpory športu.

25 Rozsudkom z 28. júla 2011, Diputación Foral de Vizcaya a i./Komisia (C-471/09 P až C-473/09 P, nezverejnený, EU:C:2011:521).

26 Rozsudok z 26. októbra 2016, DEI/Komisia (C-590/14 P, EU:C:2016:797, body 58 a 59). Pozri tiež rozsudky zo 4. decembra 2013, Komisia/Rada (C-111/10, EU:C:2013:785, bod 58), a z 20. marca 2014, Rousse Industry/Komisia (C-271/13 P, neuvverejnené, EU:C:2014:175, body 30 až 39).

27 Rozsudok z 20. septembra 2018, Carrefour Hypermarchés a i. (C-510/16, EU:C:2018:751, bod 34).

43. Súdny dvor teda považoval za zmeny, ktoré nemali čisto formálny alebo administratívny charakter tieto opatrenia: zvýšenie rozpočtu schváleného pre schválenú schému pomoci o viac ako 50 % (v kombinácii s predĺžením tejto schémy o dva roky);²⁸ zvýšenie rozpočtu oznámeného pre schválenú schému pomoci, ktorý predstavoval 10 miliónov eur o ďalších 10 miliónov eur,²⁹ a zvýšenie príjmov z daní financujúcich niekoľko schém pomoci v porovnaní s prognózami oznámenými Komisii (okrem prípadov, keď toto zvýšenie nedosiahlo prahovú hodnotu 20 % stanovenú v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 794/2004).³⁰ Naopak zmena systému financovania verejnoprávneho vysielania členského štátu, ktorá spočíva v nahradení poplatku, ktorý sa má zaplatiť z dôvodu držby prístroja na audiovizuálny príjem, príspevkom na televízne a rozhlasové vysielanie, ktorý sa má zaplatiť najmä z dôvodu užívania bytu alebo prevádzkarne, nepredstavovala zmenu existujúcej pomoci. Súd konštatoval, že náhrada poplatku príspevkom na vysielanie nevedla k podstatnému zvýšeniu náhrady, ktorú dostanú verejnoprávni vysielatelia.³¹

44. Ako je uvedené v bode 11 vyššie, v prejednávanej veci sa Komisia rozhodnutím z roku 2002 rozhodla nevzniesť námietky voči článku 11 zákona regiónu Sicília č. 40/1997 ani voči článku 7 zákona regiónu Sicília č. 22/1999 (ďalej len „opatrenia z rokov 1997 a 1999“).

45. Považujem za potrebné vysvetliť, že účelom opatrení z rokov 1997 a 1999 bolo financovať náhradu stanovenú v článku 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989. Tieto opatrenia výslovne odkazujú na toto ustanovenie. Článok 11 zákona regiónu Sicília č. 40/1997 schválil výdavky vo výške 16 miliárd talianskych lír (ITL) na zaplatenie náhrady za zvieratá porazené v rokoch 1993, 1994, 1995, 1996 a 1997.³² Článok 7 zákona regiónu Sicília č. 22/1999 na ten istý účel schválil dodatočné výdavky vo výške 20 miliárd ITL.³³ Chcem zdôrazniť, že na základe dokumentov predložených Súdnemu dvoru opatrenia z rokov 1997 a 1999 podľa všetkého nemali žiadny dopad na právo na náhradu ani na vlastnosti tejto náhrady, ako sú definované v článku 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989.

46. V rozhodnutí z roku 2002 Komisia tvrdila, že opatrenia z rokov 1997 a 1999 predstavujú štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Táto pomoc je však zlučiteľná s vnútorným trhom, pretože spĺňa štyri podmienky stanovené v bodoch 11.4.2 až 11.4.5 usmernenia Spoločenstva o štátnej pomoci v sektore poľnohospodárstva.³⁴ Po prvé podľa rozhodnutia z roku 2002 talianske orgány uviedli, že orgány verejnej moci boli znepokojené chorobami, ktoré boli predmetom opatrení z rokov 1997 a 1999, a sice tuberkulózou, brucelózou a leukózou, a že tieto opatrenia boli súčasťou vnútroštátneho regulačného rámca zameraného na prevenciu, kontrolu a eradikáciu týchto chorôb. Po druhé rozhodnutie z roku 2002 uvádza, že podľa talianskych orgánov mali obidve opatrenia z rokov 1997 a 1999 preventívne a kompenzačné ciele. Po tretie z tohto rozhodnutia vyplýva, opäť podľa názoru talianskych orgánov, že opatrenia z rokov 1997 a 1999 boli v súlade s cieľmi a ustanoveniami veterinárnych predpisov Únie. Po štvrté podľa rozhodnutia z roku 2002 talianske orgány zdôraznili, že pomoc poskytnutá na základe opatrení z rokov 1997 a 1999 pokryje 50 % škôd vzniknutých chovateľom, pričom ďalších 30 % (v prípade hovädzieho dobytku) alebo 50 % (v prípade oviec a kôz)

28 Rozsudok z 20. mája 2010, Todaro Nunziatina & C. (C-138/09, EU:C:2010:291, bod 47).

29 Rozsudok z 3. februára 2011, Cantiere navale De Poli/Komisía (T-584/08, EU:T:2011:26, bod 65), potvrdený v odvolacom konaní uznesením z 22. marca 2012, Cantiere navale De Poli/Komisía (C-167/11 P, neuverejnené, EU:C:2012:164).

30 Rozsudok z 20. septembra 2018, Carrefour Hypermarchés a i. (C-510/16, EU:C:2018:751, body 39 až 41, 50 a 53).

31 Rozsudok z 13. decembra 2018, Rittinger a i. (C-492/17, EU:C:2018:1019, body 63 až 67). Pokiaľ ide o opatrenia, ktoré sa nepovažovali za existujúcu pomoc, je potrebné tiež odkázať na rozsudky z 9. augusta 1994, Namur-Les assurances du crédit (C-44/93, EU:C:1994:311, body 28, 29 a 35), ktorý sa týkal rozšírenia rozsahu činnosti verejnoprávnej inštitúcie, ktorá bola príjemcom pomoci, a zo 17. júna 1999, Piaggio (C-295/97, EU:C:1999:313, body 45 až 47), v ktorom Súdny dvor konštatoval, že samotná skutočnosť, že Komisia počas relatívne dlhého obdobia nezačala vyšetrovanie štátneho opatrenia, nemôže sama osebe prideliť tomuto opatreniu objektívny charakter existujúcej pomoci.

32 Článok 11 zákona regiónu Sicília č. 40/1997 stanovuje, že „na realizáciu cieľov uvedených v článku 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989 v znení neskorších zmien sa schvaľujú výdavky vo výške 16 miliárd ITL na účely platby súm, ktoré miestny úrad verejného zdravotníctva regiónu Sicília dlhuje vlastníkom zvierat porazených z dôvodu postihnutia tuberkulózou, brucelózou, leukózou a inými infekčnými chorobami v rokoch 1993, 1994, 1995, 1996 a 1997, ako aj na účely zaplatenia odmeny za uvedené obdobie veterinárnym lekárom vykonávajúcim slobodné povolanie, ktorých služby sa využili pri sanácii“.

33 Článok 7 zákona regiónu Sicília č. 22/1999 povolil „na rozpočtový rok 1999 výdavky vo výške 20 miliárd ITL na účely uvedené v článku 11 zákona regiónu Sicília č. 40/1997“.

34 Pozri poznámku pod čiarou 8 vyššie.

bude pokrytých náhradou poskytnutou na základe vnútroštátnych opatrení iných ako regionálnych. V dôsledku toho bude pokrytých 80 % škôd vzniknutých vlastníkom dobytká a 100 % škôd vzniknutých vlastníkom oviec a kôz. Rozhodnutie z roku 2002 ďalej uvádza, že podľa talianskych orgánov by akékoľvek riziko nadmernej náhrady vzniklo iba u starších zvierat bez veľkej genetickej hodnoty. Komisia v tejto súvislosti uviedla, že určitá miera nadmernej náhrady je v individuálnych prípadoch prijateľná, ak táto nadmerná náhrada vznikne v dôsledku požiadaviek zjednodušenia administratívy, kedy je nutné spracovať tisíce individuálnych žiadostí.

47. Aj keď Komisia vyjadrila poľutovanie nad tým, že opatrenia z rokov 1997 a 1999 boli vykonané v rozpore s článkom 108 ods. 3 ZFEÚ,³⁵ dospela však k záveru, že spadajú do pôsobnosti článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, a preto sú zlučiteľné s vnútorným trhom.

48. Z toho vyplýva, že opatrenia z rokov 1997 a 1999 musia byť považované za schválenú schému pomoci, a teda za existujúcu pomoc v zmysle článku 1 písm. b) bodu ii) nariadenia č. 659/1999.

49. Je teda potrebné preskúmať, či článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 predstavuje zmenu opatrení z rokov 1997 a 1999, ktorá nie je čisto formálneho alebo administratívneho charakteru v zmysle článku 1 písm. c) nariadenia č. 659/1999 a článku 4 ods. 1 nariadenia č. 794/2004.

50. Je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry sa ako výnimky zo všeobecnej zásady nezlučiteľnosti štátnej pomoci s vnútorným trhom stanovenej v článku 107 ods. 1 ZFEÚ musia rozhodnutia Komisie schvaľujúce schémy pomoci vykladať reštriktívne.³⁶

51. Podľa môjho názoru predstavuje článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 zmenu schémy pomoci schválenú rozhodnutím z roku 2002, ktorá nie je čisto formálneho alebo administratívneho charakteru.

52. Je to tak preto, lebo účelom článku 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 je financovať náhradu stanovenú v článku 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989, na ktorý výslovne odkazuje. Na tento účel článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 schvaľuje výdavky vo výške 20 miliónov eur na zvieratá porazené v rokoch 2000 až 2006. S výhradou overenia vnútroštátnym súdom, podobne ako je to v prípade opatrení z rokov 1997 a 1999,³⁷ ani článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 podľa všetkého nemá žiadny dopad na nárok na spornú náhradu ani na jej vlastnosti.

53. Z uvedeného vyplýva, že účelom článku 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 je po prvé upraviť rozšírenie spornej náhrady (dlhovanej vlastníkom zvierat porazených v rokoch 2000 až 2006; keďže opatrenia z rokov 1997 a 1999 sa vzťahovali iba na zvieratá porazené v rokoch 1993 až 1997), a po druhé zvýšiť rozpočet pridelený tejto náhrade (o 20 miliónov eur; keďže opatrenia z rokov 1997 a 1999 schválili výdavky vo výške 36 miliárd ITL, teda približne 18 592 448 eur).³⁸

54. Zvýšenie rozpočtu prideleného tejto schéme pomoci, ako je uvedené v rozhodnutí z roku 2002, zrejme teda výrazne presahuje 20 % prahovú hodnotu stanovenú v článku 4 ods. 1 a 2 nariadenia č. 794/2004.³⁹ To samozrejme podlieha overeniu vnútroštátnym súdom. Pokiaľ by vnútroštátny súd potvrdil, že toto zvýšenie presahuje prahovú hodnotu 20 %, vyplývalo by z toho, že článok 25 ods. 16

35 Článok 11 zákona regiónu Sicília č. 40/1997 bol oznámený Komisii pred jeho prijatím, avšak nadobudol účinnosť pred prijatím rozhodnutia z roku 2002.

36 Rozsudok z 20. septembra 2018, Carrefour Hypermarchés a i. (C-510/16, EU:C:2018:751, bod 37).

37 Pozri bod 45 vyššie.

38 Konverzia na eurá je vypočítaná Komisiou v rozhodnutí z roku 2002 (pozri s. 4).

39 To platí aj v prípade zohľadnenia možnosti, spomínanej v rozhodnutí z roku 2002 (pozri s. 4 tohto rozhodnutia), že môže byť poskytnutá doplnková pomoc vo výške 17 637 516 000 ITL za rok 1996 (približne 9 109 017 eur), a 19 898 146 000 ITL (približne 10 276 535 eur) za rok 1997.

zákona regiónu Sicília č. 19/2005 nepredstavuje zmenu čisto formálneho alebo administratívneho charakteru schémy schválenej v rozhodnutí z roku 2002. To platí tým viac, že zvýšenie rozpočtu prideleného pre existujúcu schému pomoci sa spája so šesťročným predĺžením tejto schémy. Vyplýva to rovnako z judikatúry uvedenej v bodoch 41 až 43 vyššie.

55. Okrem toho chcem poznamenať, že opatrenia podobné článku 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 a opatreniam z rokov 1997 a 1999, teda opatrenia, ktorých účelom bolo financovanie náhrady stanovenej v článku 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989, boli oznámené Komisii, ktorá sa rozhodla nepodať voči nim námietky. Podľa informácií uvedených v rozhodnutí z roku 2002,⁴⁰ potvrdených talianskou vládou v odpovedi na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, to tak bolo po prvé v prípade zákona regiónu Sicília č. 5/1993,⁴¹ ktorý schválil výdavky vo výške 10 miliárd ITL (približne 5 miliónov eur) a ktorý bol schválený rozhodnutím z 2. apríla 1993,⁴² a po druhé v prípade zákona regiónu Sicília č. 28/1995,⁴³ ktorý schválil výdavky vo výške 16 miliárd ITL (približne 9,7 milióna eur) a ktorý bol schválený rozhodnutím z 15. septembra 1995.⁴⁴ To podporuje môj záver, že článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005, rovnako ako iné finančné opatrenia, predstavuje novú pomoc, ktorú je potrebné oznámiť Komisii pred jej vykonaním.

56. Chcem tiež poznamenať, že článok 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989, ktorý je podľa všetkého hmotnoprávnym pravidlom upravujúcim spornú náhradu,⁴⁵ bol sám predmetom rozhodnutia Komisie nepodať námietky (ďalej len „rozhodnutie z roku 1989“)⁴⁶. V tejto súvislosti chcem zdôrazniť, že otázka, či treba článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 považovať za zmenu čisto formálneho alebo administratívneho charakteru existujúcej pomoci, musí byť posúdená v súvislosti s rozhodnutím z roku 2002, a nie v súvislosti s rozhodnutím z roku 1989. Táto zmena sa totiž týka najmä rozpočtu prideleného pre schválenú schému pomoci, ktorý bol viackrát zvýšený, pričom posledné zvýšenie je predmetom schválenia udeleného rozhodnutím z roku 2002.

57. Z toho vyvodzujem, že také vnútroštátne opatrenie, akým je článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005, ktorého jediným účelom je zvýšiť rozpočet pridelený na schválenú schému pomoci a stanoviť šesťročné predĺženie tejto schémy, predstavuje zmenu existujúcej pomoci v zmysle článku 1 písm. c) nariadenia č. 659/1999, pokiaľ toto zvýšenie nepresiahne prahovú hodnotu 20 % stanovenú v článku 4 ods. 1 druhej vete nariadenia č. 794/2004, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

40 Pozri s. 3 a poznámku pod čiarou 2 rozhodnutia z roku 2002.

41 Legge Regione Sicilia 5 gennaio 1993, n. 5 – Rifinanziamento dell'articolo 1 della legge regionale 5 giugno 1989, n. 12 relativa a „Interventi per favorire il risanamento ed il reintegro degli allevamenti zootecnici colpiti dalla tubercolosi, dalla brucellosi da altre malattie infettive e diffuse e Contributi alle associazioni degli allevatori“ (zákon regiónu Sicília č. 5 z 5. januára 1993, refinancovanie článku 1 [zákona regiónu Sicília č. 12/1989]) (ďalej len „zákon regiónu Sicília č. 5/1993“). Článok 1 ods. 1 zákona regiónu Sicília č. 5/1993 stanovuje, že „na realizáciu cieľov uvedených v článku 1 [zákona regiónu Sicília č. 12/1989] sa schvaľujú výdavky vo výške 9 miliárd ITL na rozpočtový rok 1992 a 1 miliarda ITL na rozpočtový rok 1993 na účely platby súm patriacich vlastníkom zvierat porazených v rokoch 1990, 1991 a 1992 z dôvodu tuberkulózy, brucelózy alebo iných infekčných chorôb, ako aj na odmeny veterinárnym lekárom vykonávajúcim slobodné povolanie, ktorých služby sa využili pri sanácii“.

42 Rozhodnutie Komisie z 2. apríla 1993 o štátnej pomoci č. 125/93, Taliansko (Sicília), Zmena existujúcej pomoci (č. 149/89) prostredníctvom opatrení o refinancovaní. Dezinfekcia nakazeného hovädzieho dobytká a oviec (Ú. v. ES C 183, 1993, s. 7). Konverzia na eurá je prevzatá z tohto rozhodnutia.

43 Legge Regione Sicilia 4 aprile 1995, n. 28 – Norme per favorire il risanamento e il reintegro degli allevamento zootecnici colpiti da malattie infettive. Istituzione dell'anagrafe zootecnica. Norme per l'Ente di sviluppo agricolo e per il settore agricolo. Modifiche alla legge regionale 25 marzo 1986, n. 13 (zákon regiónu Sicília č. 28 z 4. apríla 1995 o stanovení opatrení na podporu sanácie a obnovenia chovov hospodárskych zvierat postihnutých infekčnými chorobami, zavedenie registra hospodárskych zvierat, stanovenie opatrení v prospech Agentúry pre rozvoj poľnohospodárstva a odvetvia poľnohospodárstva a o zmene regionálneho zákona č. 13 z 25. marca 1986, ďalej len „zákon regiónu Sicília č. 28/1995“). Článok 1 ods. 1 zákona regiónu Sicília č. 28/1995 stanovuje, že „na realizáciu cieľov uvedených v článku 1 [zákona regiónu Sicília č. 12/1989] sa schvaľujú výdavky vo výške 16 miliárd ITL na rozpočtový rok 1995 na účely platby súm patriacich vlastníkom zvierat, ktoré boli alebo mali byť porazené v rokoch 1993, 1994 a 1995 z dôvodu tuberkulózy, brucelózy alebo iných infekčných chorôb, aj na náhradu veterinárnym lekárom vykonávajúcim slobodné povolanie, ktorých služby sa využili pri sanácii“.

44 Rozhodnutie Komisie z 15. septembra 1995 o štátnej pomoci N 485/A/95, Taliansko (Sicília), články 1, 2 a 8 regionálneho zákona č. 28/95 (Ú. v. ES C 216, 1997, s. 26). Konverzia na eurá je prevzatá z tohto rozhodnutia.

45 Ako je uvedené v bodoch 45 a 53 vyššie, článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 a článok 11 zákona regiónu Sicília č. 40/1997 výslovne odkazujú na článok 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989, avšak nemia právo na náhradu alebo na niektorú z vlastností tejto náhrady (ako je stanovené v článku 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989).

46 Rozhodnutie Komisie zo 14. júla 1989 o štátnej pomoci N 149/89, Taliansko (Sicília), Opatrenia na zlepšenie stavu stád nakazených tuberkulózu a brucelózou (pozri devätnástu správu Komisie o politike hospodárskej súťaže, uverejnenú v roku 1990, s. 297).

58. Z toho vyplýva, že článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 mal byť v zmysle článku 108 ods. 3 ZFEÚ pred vykonaním oznámený a schválený Komisiou.

59. Je nesporné, že článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 nebol Komisii oznámený.

60. Ako je však uvedené v bode 27 vyššie, článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 by bol vyňatý z notifikačnej povinnosti, pokiaľ by sa naň, ako tvrdí talianska vláda, vzťahovala skupinová výnimka stanovená v nariadení č. 702/2014, alebo pokiaľ by, ako tvrdí Komisia, predstavoval pomoc *de minimis* v zmysle nariadenia č. 1408/2013. Teraz preskúvam, či je to tak.

2. Je článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 vyňatý z notifikačnej povinnosti podľa nariadenia č. 702/2014 alebo podľa nariadenia č. 1408/2013?

61. Chcem poznamenať, že talianska vláda vo svojich písomných vyjadreniach uviedla, že článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 patrí do pôsobnosti nariadenia č. 702/2014. Podľa jej názoru je toto nariadenie *ratione temporis* uplatniteľné na prejednávajúcu vec z dôvodu článku 51 tohto nariadenia a ako je uvedené v bode 29 vyššie, článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 spĺňa podmienky stanovené v článku 26 nariadenia č. 702/2014.

62. V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania sa Súdny dvor pýtal oprávnených subjektov uvedených v článku 23 Štatútu Súdneho dvora, či je nariadenie č. 702/2014 *ratione temporis* uplatniteľné na prejednávajúcu vec a či článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 spĺňa podmienky uvedené v článku 26 tohto nariadenia.

63. V odpovedi na tieto otázky ASPC uviedol, že článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 nespadá do pôsobnosti nariadenia č. 702/2014, ako je definovaná v článku 1 tohto nariadenia. Podľa ASPC táto regionálna právna úprava v každom prípade nespĺňa podmienky stanovené v článku 26 nariadenia č. 702/2014.

64. Talianska vláda zopakovala svoje stanovisko zhrnuté v bode 61 vyššie.

65. Komisia uviedla, že nariadenie č. 702/2014 je uplatniteľné *ratione temporis*, ale že je nepravdepodobné, aby článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 spĺňal podmienky stanovené v článku 26 tohto nariadenia.

66. Vzhľadom na obmedzené informácie obsiahnuté v spise neviem zistiť, či sú v prejednávanej veci splnené podmienky nariadenia č. 702/2014. Napriek tomu sa budem snažiť poskytnúť vnútroštátnemu súdu určité usmernenie.

67. Po prvé ako tvrdí talianska vláda a Komisia, nariadenie č. 702/2014 je zrejme v prejednávanej veci *ratione temporis* uplatniteľné.

68. Nariadenie č. 702/2014 nadobudlo účinnosť 1. júla 2014,⁴⁷ teda s najväčšou pravdepodobnosťou⁴⁸ po tom, čo bola vyplatená sporná náhrada AU.⁴⁹

69. V článku 51 ods. 1 nariadenia č. 702/2014 sa však uvádza, že toto nariadenie sa uplatňuje na „individuálnu pomoc poskytnutú pred dátumom nadobudnutia [jeho] účinnosti“, ak táto individuálna pomoc spĺňa podmienky stanovené v tomto nariadení.

70. Za predpokladu splnenia týchto podmienok, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu, je teda uvedené nariadenie v prejednávanej veci uplatniteľné.⁵⁰

71. Po druhé je potrebné pripomenúť, že podľa článku 3 nariadenia č. 702/2014 je individuálna pomoc poskytnutá podľa schém pomoci zlučiteľná s vnútorným trhom a je vyňatá z notifikačnej povinnosti podľa článku 108 ods. 3 ZFEÚ, ak spĺňa podmienky stanovené v kapitole I tohto nariadenia, ako aj osobitné podmienky týkajúce sa predmetnej kategórie pomoci stanovené v kapitole III tohto nariadenia.

72. Pokiaľ ide o podmienky stanovené v kapitole I nariadenia č. 702/2014, chcem poukázať najmä na to, že zrejme neplatí žiaden zo stropov vymedzujúcich notifikačnú povinnosť uvedených v článku 4 tohto nariadenia; že sporná náhrada spĺňa požiadavku transparentnosti, pretože ide o dotáciu [pozri článok 5 ods. 2 písm. a)], a v rozsahu, v akom smeruje k náhrade škody, ktorú utrpeli vlastníci porazených zvierat, sa nevyžaduje žiaden dôkaz o stimulačnom účinku [pozri článok 6 ods. 5 písm. d)].

73. Pokiaľ ide o podmienky stanovené v kapitole III nariadenia č. 702/2014, príslušná kategória pomoci je definovaná v článku 26, ktorá sa týka najmä pomoci na náklady na prevenciu, kontrolu a eradikáciu chorôb zvierat a pomoci na nápravu škôd spôsobených týmito chorobami.

74. Po prvé talianska vláda v tejto súvislosti tvrdí, že článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 je súčasťou vnútroštátneho programu prevencie, kontroly alebo eradikácie príslušných chorôb zvierat, ako to vyžaduje článok 26 ods. 2 nariadenia č. 702/2014. Chcem poznamenať, že článok 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989, rozhodnutie z roku 2002 a odpoveď ASPC na písomné otázky Súdneho dvora odkazujú na inú náhradu, ktorá je stanovená vnútroštátnymi, nie regionálnymi, právnymi predpismi a ktorá dopĺňa spornú náhradu.⁵¹

75. Po druhé choroby zvierat, za ktoré sa poskytuje náhrada podľa článku 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005, konkrétne tuberkulóza a leukóza (pokiaľ ide o hovädzí dobytok) a brucelóza (pokiaľ ide o hovädzí dobytok, ovce a kozy) sú uvedené v zozname chorôb zvierat vytvorenom Svetovou organizáciou pre zdravie zvierat,⁵² ako vyžaduje článok 26 ods. 4 nariadenia č. 702/2014.

47 Pozri článok 52 nariadenia č. 702/2014.

48 Zo spisu nevyplýva, kedy presne bola sporná náhrada vyplatená AU, ani, ako uvádza Komisia, či bola vôbec vyplatená. Budem však vychádzať z predpokladu, že táto náhrada bola vyplatená AU, pretože pri absencii tejto platby by AU nebola poskytnutá žiadna štátna pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Podľa judikatúry sa totiž v prípade viacročného režimu, ako je článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005, pomoc musí považovať za priznanú jej príjemcovi až vtedy, keď mu bola skutočne poskytnutá – nie v okamihu, kedy je prijatý tento viacročný režim pomoci (pozri rozsudok z 8. decembra 2011, France Télécom/Komisia, C-81/10 P, EU:C:2011:811, bod 82; uznesenie z 5. októbra 2016, Diputación Foral de Bizkaia/Komisia, C-426/15 P, neuvverejnené, EU:C:2016:757, body 29 a 30; rozsudky z 28. októbra 2020, INAIL, C-608/19, EU:C:2020:865, bod 34, a z 29. novembra 2018, ARFEA/Komisia, T-720/16, neuvverejnené, EU:T:2018:853, body 171 až 187).

49 Predmetná náhrada mohla byť AU vyplatená najskôr v roku 2008, pretože v roku 2008 vyhovel Giudice unico del Tribunale di Catania (samosudca Okresného súdu pre Katániu, Taliansko) návrhu AU na vydanie platobného rozkazu, ktorým bolo ASPC uložené vyplatenie predmetnej náhrady (pozri bod 8 vyššie).

50 Analogicky pozri rozsudok zo 14. novembra 2019, Dilly's Wellnesshotel (C-585/17, EU:C:2019:969, body 76 a 77). Tento rozsudok sa týka článku 58 ods. 1 nariadenia Komisie (EÚ) č. 651/2014 zo 17. júna 2014 o vyhlásení určitých kategórií pomoci za zlučiteľné s vnútorným trhom podľa článkov 107 a 108 zmluvy (Ú. v. EÚ L 187, 2014, s. 1), ktorý rovnako ako článok 51 ods. 1 nariadenia č. 702/2014 uvádza, že „toto nariadenie sa uplatňuje na individuálnu pomoc poskytnutú pred nadobudnutím jeho účinnosti, ak táto pomoc spĺňa všetky podmienky stanovené v tomto nariadení...“.

51 Najmä článok 1 zákona regiónu Sicília č. 12/1989 odkazuje na legge 9 giugno 1964, n. 615 – Bonifica sanitaria degli allevamenti dalla tubercolosis e dalla brucellosis (zákon č. 615 z 9. júna 1964 o sanácii stád nakazených tuberkulózou a brucelózou), na ktorý odkazuje aj ASPC.

52 Tento zoznam je k dispozícii na webových stránkach Svetovej organizácie pre zdravie zvierat.

76. Po tretie Komisia tvrdí, že v prejednávanej veci nie je splnená podmienka stanovená v článku 26 ods. 6 nariadenia č. 702/2014, podľa ktorej má byť pomoc vyplatená do štyroch rokov odo dňa vzniku nákladov alebo strát spôsobených chorobou zvierat. V tejto súvislosti chcem poznamenať, že sporná náhrada bola AU pravdepodobne vyplatená najskôr v roku 2008⁵³ a že podľa písomných pripomienok ASPC sa táto náhrada týkala zvierat porazených od roku 2003. Pokiaľ by to tak bolo, mohla byť prinajmenšom časť spornej náhrady AU vyplatená v rozpore s článkom 26 ods. 6 nariadenia č. 702/2014. Vnútroštátny súd to musí opäť overiť.

77. Po štvrté ASPC tvrdí, že sporná náhrada nespĺňa podmienku stanovenú v článku 26 ods. 7 a 8 nariadenia č. 702/2014, pretože skôr, ako by pokrývala oprávnené náklady uvedené v týchto ustanoveniach, jej cieľom je len nahradiť škodu spôsobenú chovateľom. Okrem toho podľa názoru ASPC výpočet spornej náhrady podľa druhu, pohlavia a veku zvierat nespĺňa podmienku uvedenú v článku 26 ods. 9 toho istého nariadenia, ktorý vyžaduje, aby výpočet vychádzal z trhovej hodnoty zabitých zvierat.

78. Argumentácia ASPC nie je podľa môjho názoru presvedčivá. Bez ohľadu na tvrdenie talianskej vlády, podľa ktorého môže byť sporná náhrada preventívna aj kompenzačná, chcem poznamenať, že jediným účelom pomoci v zmysle článku 26 nariadenia č. 702/2014 môže byť náhrada chovateľom za porážku zvierat. Je to tak preto, lebo toto ustanovenie podľa jeho prvého odseku nezahŕňa iba pomoc malým a stredným podnikom „na náklady na prevenciu, kontrolu a eradikáciu“ chorôb zvierat, ale aj pomoc „na náhradu strát takýchto podnikov spôsobených chorobami zvierat“⁵⁴. Okrem toho sa domnievam, že siedmy, ôsmy a deviaty odsek článku 26 nariadenia č. 702/2014 sa uplatňujú na rôzne opatrenia. Zatiaľ čo článok 26 ods. 7 sa týka „preventívnych opatrení“, článok 26 ods. 8 sa týka „kontrolných a eradikačných opatrení“ a článok 26 ods. 9 sa vzťahuje na „pomoc na nápravu škôd spôsobených chorobami zvierat“. Ak by teda jediným účelom článku 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 mala byť náhrada chovateľom za porážku zvierat, ako tvrdí ASPC, náhrada poskytnutá na tomto základe by sa musela vypočítavať v súlade s článkom 26 ods. 9 nariadenia č. 702/2014, to znamená odkazom na „trhovú hodnotu zabitých zvierat“ a na súvisiacu „stratu príjmu“. V takom prípade nemožno zohľadniť oprávnené náklady uvedené v článku 26 ods. 7 a 8, pretože tieto odseky sa uplatňujú na iné typy opatrení pomoci. Nakoniec nechápem prečo, ako tvrdí ASPC, by sa druh, pohlavie a vek porazených zvierat nemali považovať za relevantné faktory na účely určenia ich trhovej hodnoty.

79. Po piate vnútroštátny súd bude musieť overiť, či, ako tvrdí ASPC, nedošlo k formálnemu uznaniu výskytu ohniska, ako vyžaduje článok 26 ods. 10 nariadenia č. 702/2014.

80. Po šieste chcem poznamenať, že v rozhodnutí z roku 2002 Komisia preukázala zhovievavosť, pokiaľ ide o požiadavku podľa článku 26 ods. 13 nariadenia č. 702/2014,⁵⁵ že pomoc poskytnutá podľa článku 26 „a všetky ďalšie platby prijaté príjemcom“ sú obmedzené na 100 % oprávnených nákladov (v prejednávanej veci 100 % trhovej hodnoty a súvisiacej straty príjmu). Ako bolo uvedené v bode 46 vyššie, v tomto rozhodnutí Komisia z dôvodu zjednodušenia administratívy pripustila, že v jednotlivých prípadoch môže dôjsť k určitej miere nadmernej náhrady.

81. Ak by teda vnútroštátny súd dospel k záveru, že podmienky uvedené v kapitole I a v článku 26 nariadenia č. 702/2014 sú v prejednávanej veci splnené, vyplývalo by z toho, že talianske orgány neporušili článok 108 ods. 3 ZFEÚ tým, že neoznámili článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 pred jeho vykonaním.

53 Pozri poznámku pod čiarou 49 vyššie.

54 Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

55 Skôr vo vzťahu k podobnej požiadavke uvedenej v bode 11.4.5 usmernení Spoločenstva o štátnej pomoci v sektore poľnohospodárstva (pozri poznámku pod čiarou 34 vyššie), pretože v čase, keď bolo vydané rozhodnutie z roku 2002, nebolo nariadenie č. 702/2014 prijaté.

82. Pokiaľ by naopak vnútroštátny súd dospel k záveru, najmä vzhľadom na bod 76 vyššie, že tieto podmienky nie sú splnené, znamenalo by to, že táto právna úprava bola vykonaná v rozpore s článkom 108 ods. 3 ZFEÚ. Ako je však uvedené v bode 60 vyššie, článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 by bol napriek tomu vykonaný spôsobom, ktorý je v súlade s týmto ustanovením, ak, ako uviedla Komisia vo svojej odpovedi na otázky položené Súdnym dvorom, predstavuje pomoc *de minimis* v zmysle nariadenia č. 1408/2013.

83. V tejto súvislosti chcem poznamenať, že aj keď toto nariadenie nadobudlo účinnosť 1. januára 2014,⁵⁶ je podľa všetkého uplatniteľné *ratione temporis* na základe článku 7 ods. 1 tohto nariadenia. Toto ustanovenie, rovnako ako článok 51 ods. 1 nariadenia č. 702/2014, uvádza, že nariadenie č. 1408/2013 „sa vzťahuje na pomoc poskytnutú pred nadobudnutím jeho účinnosti, ak pomoc spĺňa podmienky stanovené [v tomto nariadení]“. V tejto súvislosti možno argumentáciu používanú vo vzťahu k nariadeniu č. 702/2014 rovnako uplatniť vo vzťahu k nariadeniu č. 1408/2013.⁵⁷

84. Podľa článku 3 ods. 1 nariadenia č. 1408/2013 opatrenia pomoci „sa považujú za opatrenia, ktoré nespĺňajú všetky kritériá v [článku 107 ods. 1 ZFEÚ], a preto sú oslobodené od notifikačnej povinnosti stanovenej v [článku 108 ods. 3 ZFEÚ] v prípade, že spĺňajú podmienky stanovené v [tomto nariadení]“.

85. Náhrada priznaná AU, ktorá predstavuje 11 930,08 eura, nepresahuje strop *de minimis* stanovený v článku 3 ods. 2 nariadenia č. 1408/2013 (za predpokladu, že v priebehu obdobia troch fiškálnych rokov nebola AU priznaná ďalšia pomoc, ktorá by v spojení s vyššie uvedenou pomocou prekročila strop pomoci *de minimis*). Vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či kumulovaná výška pomoci *de minimis* poskytnutá poľnohospodárskym podnikom v Taliansku neprekračuje vnútroštátnu hornú hranicu stanovenú v článku 3 ods. 3 a v prílohe tohto nariadenia.

86. Dospel som k záveru, že také vnútroštátne opatrenie, akým je článok 25 ods. 16 zákona regiónu Sicília č. 19/2005 môže byť vyňaté z notifikačnej povinnosti stanovenej v článku 108 ods. 3 ZFEÚ, ak spĺňa podmienky stanovené v kapitole I a v článku 26 nariadenia č. 702/2014, najmä podmienku stanovenú v článku 26 ods. 6 tohto nariadenia, aby bola pomoc vyplatená do štyroch rokov od dátumu vzniku nákladov alebo strát spôsobených chorobou zvierat, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu. Také opatrenie môže byť rovnako vyňaté z notifikačnej povinnosti, ak spĺňa podmienky stanovené v nariadení č. 1408/2013, čo tiež prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

IV. Návrh

87. Vzhľadom na už vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na druhú otázku, ktorú položil Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd, Taliansko), takto:

1. Vnútroštátne opatrenie, o ktoré ide v prejednávanej veci, ktorého jediným účelom je zvýšiť rozpočet pridelený schválenej schéme pomoci a stanoviť predĺženie tejto schémy o šesť rokov, predstavuje zmenu existujúcej pomoci v zmysle článku 1 písm. c) nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999, ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [108 ZFEÚ], s výnimkou, ak toto zvýšenie ostane pod hranicou 20 %, stanovenou v druhej vete článku 4 ods. 1 nariadenia Komisie (ES) č. 794/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 659/1999, ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [108 ZFEÚ], čo prináleží vnútroštátnemu súdu overiť.

⁵⁶ Pozri článok 8 nariadenia č. 1408/2013.

⁵⁷ Pozri body 67 až 69 vyššie.

2. Takéto opatrenie môže byť vyňaté z notifikačnej povinnosti stanovenej v článku 108 ods. 3 ZFEÚ, ak spĺňa podmienky stanovené v kapitole I a v článku 26 nariadenia Komisie (EÚ) č. 702/2014 z 25. júna 2014, ktorým sa určité kategórie pomoci v odvetví poľnohospodárstva a lesného hospodárstva a vo vidieckych oblastiach vyhlasujú za zlučiteľné s vnútorným trhom pri uplatňovaní článkov 107 a 108 ZFEÚ, najmä podmienku stanovenú v článku 26 ods. 6 tohto nariadenia, aby bola pomoc vyplatená do štyroch rokov od dátumu vzniku nákladov alebo strát spôsobených chorobou zvierat, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu. Také opatrenie môže byť rovnako vyňaté z notifikačnej povinnosti, ak spĺňa podmienky stanovené v nariadení Komisie (EÚ) č. 1408/2013 z 18. decembra 2013 o uplatňovaní článkov 107 a 108 ZFEÚ na pomoc *de minimis* v sektore poľnohospodárstva, čo tiež prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.